

Ej. Ej. Ej, det er ikke det, I f***** shocker over det der.
Ej, jeg bliver skridt næste hele om det.
Det forstår jeg virkelig godt.
Det var bare min værste frygt, der bare kom til livet.
Kærester kommer og går. Venskaber består.
Der er jeg hørt. Derfor har jeg også haft det skamfuldt over,
at jeg har mistet mindst lige så mange venner som kærester.
Du kan genkende følelsen af, at venskaber kan være den stærkeste,
skrøbligste, bedste og sværeste relation i verden.
Lige nu har jeg både gamle venner, jeg håber på at vinde tilbage.
Nogle, jeg helst vil glemme.
Venskaber, jeg drømmer om, bliver endnu tættere.
Og venneforælskelser i folk, der endnu ikke ved, at de en dag skal være min ven.
Derfor har vi lavet denne podcast, en slags venskabsambulance.
Hvor vi hver uge vil hjælpe dig med dine vennskaber.
Og måske forhåbentlig selv bliver venner undervejs.
Mit navn er Ida Sofia.
Mit navn er Maria Jensen.
Du lytter til 112 for vennskaber.
Velkommen til.
Det var lige for at jeg brød ud i sang.
Så er vi her igen.
Og velkommen til 112 for vennskaber. Det er vores fjerde afsnit.
Og jeg synes personligt, Maria, at jeg i hvert fald er begyndt at føle mig mere som mig selv nu, når vi optager.
Hvordan det?
Jeg kan bare... Jeg kan bare... Jeg kan bare... Jeg kan bare...
Hvordan det?
Jeg kan bare huske, at første gang, vi stod i studiet, var jeg meget opropå hele dine venneforælskelse.
Og det, du havde lytteret mig med på denne rejse og sådan noget bange for at ikke have leveret op til dine forventninger.
Man måske også bare til formatet og sådan en slags...
Når føler jeg, at jeg kan slap mere af og være mig selv, det er meget dejligt.
Ja, det er så dejligt.
Det er sjov, fordi vi snakkede også lidt om det efter sidste optagelse, hvor du også sagde, at du havde haft sådan en idé om...
Når man nu kommer ind i et univers, som allerede etableret 112 for knustig hjerte, altså vel etableret et format og et sårbart format.
Så jeg skal komme ind med mit sårbare følelsomme selv.
Og der er måske så ikke lige plads til at også være sarkastisk, eller grineren, eller ureflektet, eller hurtig, eller hvad det nu kan være, eller mulig andre ting, som vi også er.
Og det synes jeg bare var så dejligt, du satte ord på, fordi jeg synes, det er meget federe hver gang, at jeg kan mærke sådan...

Ej, der var du virkelig det, jeg føler.

Formeligt helt indost, end den er dig.

Jeg synes i hvert fald, at jeg slapper meget med af, og bare sådan kan være mit umiddelbar jeg, når vi er optaget.

Det føles dejligt, ikke at skulle sidde hele tiden og overtænke alt inden vi har prøvet at sige noget, og hvad ekstra sovbar har reflekteret.

Altså, jeg er jo altid meget sovb, eller følsom, og sådan noget, så du er slet ikke det vel, men, at jeg også bare kan sidde og tale, og tale, og tale.

Ja, men du er begyndt at tage kørekort.

Ja, det er jeg.

Og jeg skrev til dig forleden, da du skulle til teori-prøve.

Nej, jeg skulle ikke til teori-prøve.

Nej, du skulle til teori-teamet.

Ja, men første.

Ja, klart. Du skulle til den første, og så skrev jeg, som den gode, nye potentielle ven.

Du kommer til at være en super stjerne til teori.

Og så skrev du bare en time efter.

Jeg var hård og bløst.

Nej, jeg tror, det er bare, jeg skal være hård og bløst.

Hård og bløst.

Så skrev jeg, hvad skete dig, så fik jeg aldrig noget svar.

Det er typisk mig.

Du ligger bare lidt snor ud af, at der skete noget sindssygt.

Men jeg vil ikke sige, hvad det er.

Og så forsvinder jeg.

Det er min identitet, jo.

Det er jeg seriøst med en personlighed, at være hård og bløst forfærdeligt, og så forsvinde, og så tog det af efter at være hæst, hvis vi spiser en kanelsnorre.

Og så kan du være sådan, hvad folk snakker.

Men nu er du fanget her.

Så hvad er der sket?

Det er jo, jeg har været til teori.

Og jeg føler, at alle mennesker, det burde du selv vide, du er useld siden.

Hvem stol har fået taget et livshåb og kvalitet og glæde ud af deres liv?

Ej, men jeg er faktisk ikke det sjok, jeg kommer ud, og det er en mørke dag i vandløse.

Og det regner, det blaser, det koldt.

Kigger man ind på lokal, hvor der bare rækkes nogle ståle op på rækker, og så er der en Powerpoint-show, der kører.

Ja, men hvorfor spørger du så over hovedet om, at jeg er okay?

Der er da ikke nogen mennesker derude, fordi det er lokal igen, og jeg tænker, at jeg har været.

Jeg føler, at alle er tristende, når de går for kørekort.

Og jeg kommer ind, og jeg får virkelig følelse af, at jeg er tilbage i folkeskolen nu.

Og måske fordi jeg står med nogle mennesker, der ligner nogen, der lige har gået i folkeskolen.

Den kan jeg også have noget med det at gøre.

Men så sætter vi også...

Du er lidt sen på den også. Det kan vi også regne med i det.

Jeg vil ikke shames for det her, du kan bare mærke.

Men min veninde, som jeg tager det med, og mig, vi sætter også ned.

Og allerede der, der er også lidt meget tydeligt, hvem vi var i folkeskolen.

Hvordan det?

Jeg sidder med min huge og min dunjak, og har ikke taget noget af.

Og allerede taget min egen frug.

På vej hjem eller noget.

Og bare så mentalt ikke til stede.

Og min veninde, hun tager jakken af, og lægger det, og sætter sig, og vinder sig rundt, og smiler til folk.

Har sidde ad penalthus med.

Bare bare sådan der, klar.

Og så begynder jeg allerede at være sådan, åh nej, folkeskolen trav med.

Hvor jeg altid følte mig forkert, fordi jeg ikke kunne koncentrere mig, og sådan nogle ting.

Og sådan nogle ting.

Nu får jeg sådan flashbacks, og ved at måne overhovedet, og ved at lære en kolima, og ved at komme til at sidde og snakke.

Altså alle sådan nogle ansvaret ting, ikke?

Når også kommer ham der læren ind, og han er sådan...

I dag skal vi bare se to film, og jeg tænker, at Luxus.

Og så siger han, så jeg sætter lige den første på, nu og så smutter jeg.

Og så kommer jeg bare til banen, og den er slut, hvor jeg også bare er sådan...

Det kan jeg godt huske, det er der, nu når du synes, at der selv gider at klubbe derovort.

Og så tænder han bare for sådan et film, der ligner noget, der har lavet i gode firser, eller sådan noget.

Og en bil, jeg ikke føler, findes på gaderne længere, den dag i dag.

Og så skal vi ellers lære om, hvad tingene hedder på binden.

Så det er bare en lang film, hvor det sådan bremse, sæde.

Men er der nogen ting? Altså er der nogen andre ting?

Altså sådan varme luft, en sæde varm, gear.

Men det ved man jo godt, det ved alle jo godt.

Han var også...

Så begyndte den så også at blive mere sådan en ABS-bremse, koppelig, bremsekloss, eller jeg kan ikke huske det.

Men derfor, der var jeg heller ikke til stedet længere, og så var jeg bare sådan...

Det har en paudi på noget, der er nederen.

Det er virkelig sådan, at der er nogen, der filmer, at det her mig, der har taget i røven, til et eller andet sketch show på et kørkort.

Det kan jo umulig være sådan her, man tegter et kørkort.

Og så bærefter, så kommer han her ind og siger sådan sådan, så er der spørgsmål til filmen.

Og så skal vi sidde sådan, så er der tre valgmuligheder, og så skal man række hånden op foran alle, når man tror, at den er den rigtige eller forkært.

Nej, rigtig angstbrukærende.

Men så er der jo virkelig også sådan en...

Alle kan komme til at række hånden op, fordi at de føler, at nu gør de andre det, så gør jeg jo også.

Det gør jeg udlukkende, for jeg kunne jo ikke huske.

Jeg havde to, hvor jeg var sådan, kan huske fedt, række hånden op på det rigtige.

Men bærefter, så sidder jeg bare og kiggede over på min veninde, ud af øjenkroen, som jeg havde fuldt rigtig godt nået.

Og så hver gang jeg kunne se, at hun skulle tage så hånden op, så var jeg sådan...

Så sidder jeg også med fingeren i hverdek.

Og så var det sådan en gang, og det er bare det mest klassiske fra folkeskolen, føler jeg, hvor at jeg følte, at jeg egentlig havde svaret på et spørgsmål.

Men jeg tænkte, at det har jeg ikke, fordi jeg har jo ikke hørt ordentligt efter.

Og han blev ved, og alle række hånden op, og alle kunne ikke svare.

Og så siger jeg, at så viskede jeg det til min veninde, at jeg tror, at der er noget med væske at gøre.

Og så var lernsen, at det handler om væske.

Og kender du ikke, at det er svært på den her f**k noget eller hvad?

F**k hvorvældig jeg gør, at jeg rigtig hånden op, så bliver jeg sådan eddigesur over det.

Og at jeg ikke kunne vise mig over for det.

Det er også once and a lifetime opportunity.

Og så har vi vist det andre på kørkårds skulde. Jeg har godt kunne svare på noget.

Altså, ej, men jeg...

Så håbløst både, fordi det var et sjældløst sted, men også fordi du følte, at det var håbløst, for dig at komme til at bestå en teorioprøve på et eller andet tidsbol.

Det skal jeg nok gøre, men jeg føler bare alt håblå taget fremme.

Det er virkelig et sted, man ikke kommer i godt rum i øjeet at være.

Men jeg vil også sige, nu har du kørt rundt med mig i bil nogle gange, ikke?

Jeg kan jo nulleskilde. Jeg spørger jo dig hele tiden.

Tror du, man må køre ned her? Tror du, man må markere her?

Hvad tror du, det der betyder?

Nu ser jeg bare, at det her er en parkeringsplads.

Du ser jo hele tiden, hvad jeg spiller.

Fint, det er ikke noget, jeg skal betale på parkeringsbeden.

Men det er jo fordi, sådan har almindelige mennesker, det er jo også så snart du er færdig med den teorioprøve, så kan du ikke huske noget af det der igen.

Jeg vil lige sige, at du er en af dem eneste, jeg har kørt med, som ikke...

Så du fortæller mig, at alle andre, de forstår de skild, der er derude?

Min kæreste gør i hvert fald.

Han forstår dem godt?

Han sidder i hvert fald, jeg kan spørge mig, hvad det betyder.

Okay, men det kommer også om en overraskelse for mig, hvis jeg er den eneste, der ikke er stået i...

Altså, hvis alle andre forstår det.

Det er ikke den eneste, det vil jeg ikke se.

Nej, man er aldrig alene, der er altid nogen.

Altså, et eller andet sted i et eller andet land, der også har det sådan.

Men hvis majoriteten går ud fra en teorieprøve, og faktisk har forstået det, og husker det, det kommer som en sjuk for mig.

For jeg tænkte også, at vi sidder...

Nu sidder vi og så lærer vi noget uden noget, vi husker det, vi husker det, vi husker det.

Og når vi så kommer ud, så glæmmer vi det.

Altså, husker jeg lige så med alt andet med lærer i matematik og sådan noget, ikke?

Altså, ligninger og sådan prøv at lave en ligning i dag.

Bare lidt for rolig, når jeg tænker på, hvis alle kører rundt og ikke ved, hvad skildten er.

Ja, men du ved, man husker jo de vigtige ting, man husker rød, gul, grøn.

Blænk, når du skal til venstre, blænk, når du skal til højre, kigge efter cyklister, lukke af for dem.

Så er nogle ting, ikke? Det er super, at have sæl på.

Men ud over det...

Ser du en god belist i mig?

Jeg har ikke sådan på den måde kiggede på dig, som...

Du kigger på mig nu.

Nu prøver jeg at kigge på dig.

Øh...

Beskriv mig en belist tre år.

Nervøs.

Jeg kunne faktisk godt se dig lidt som den belist, som jeg har været i mange år, som får kørekortet og tænker, pyh.

Nu fik jeg den. Nu behøver jeg aldrig nogen køre igen.

Men jeg er bare rigtig glad for, at du lærer de der skilde at kende nu, så du kan fortælle mig, hvad de betyder under vej, som du lærer det.

Så kan jeg forhåbentlig også blive lidt klogere og få lidt færre parkeringsbyder.

Den internationale venskabsforsker, Robin Dunbar, som er professor ved Oxford University, har skrevet en hel bog om venskabets DNA.

Nogle af de ting, han har fundet ud af, er, at geografi spiller en kæmpe stor rolle i venskaber.

Hvis du bor mere end 30 minutter væk fra din ven, så er venskabet udsat.

For eksempel skifter studerende, der flytter for at gå på universitetet, ca. 40 % af venskaberne, der har været på vej.

40 % af deres venskaber ud i løbet af det første år i forbindelse med flytningen.

Studiet viser virkelig mange interessante ting om venskaber, men Robin's største frygt er høst i ældre.

Her beskriver han, at vores helbred afhænger meget af gode venskaber, og han mener, at fordi verden har været lukket ned i et par år,

hvor de ældre ikke kunne se deres venner, har deres i forvejen skrøblig helbred taget skade.

Men vi skal i gang med vores venskabsbaumeter, og vi skal starte med at flyve hvordan vi har det i venskabet for tiden.

Jeg tænkte faktisk lidt i forlængelse, at det er du lige startet med at sige, at jeg har i glemt lige haft sådan nogle paranoetanker,

hvor jeg tænkte, at gud, tænk hvis I da på det her tidspunkt nu tænker, jeg vil faktisk ikke være vennerlig.

Så er det fandme svært at komme ud af nu, så jeg har nærmest haft sådan en lille lyst til at ringe til

dig og sige,

du må gerne sige, du ikke vil være venner alligevel.

Hvis du har det, forstår du mig at mener sådan en lille words-case-scenario-føles af, tænk hvis jeg har fanget dig i ikke bare et nyt fuldstiddabrej,

men også et venskab, og du sidder og bare, fuck, fuck, fuck, fuck, fuck.

Men er der noget, der har gjort, at du har tænkt det?

Nej, jeg tror bare det, fordi til at starte med var det, du ikke fangede endnu i sightsøjene.

Vi har en idé, det kunne være sjovt, vi har det begge to på samme måde, men nu er vi i gang.

Vi har optaget 3 afsnit, vi er i gang med at optage afsnit 4.

Det er lidt mere, da vi har en kontrakt med en distributør.

Det er lidt sværere nu, end da vi begyndte at optage afsnit 1.

Der vil jeg være umiddelbart sikker på, at du var der i lyst.

Ja, så kan jeg bare få sådan en ting, hvis du føler, at jeg er fanget.

Men det er ikke fordi du selv har gået følt, at jeg er fanget?

Nej.

Okay, der kan man godt tænke, at vi er som 20, tror jeg, hver mand.

Ja, og jeg forstår, hvorfor du siger det, men det har det virkelig ikke været.

Det er netop sådan lidt kommet som den omvendte følelse af, at jeg har gået været sådan la la la la la.

Ej, hvor fedt at fortælle folk om, hvor dejligt det er.

Hjemtefælde Ej så sagde Ida sådan her, og så sådan lige løsning.

Ej, hvad nu, fæs?

At Ida, hun, og sådan kom det bare til mig, ja.

Men det kan jeg godt forstå, det giver også rigtig rigtig god mening.

Jeg synes, at for det første kan jeg jo fortælle dig, at nej.

Sådan er det ikke bare rolig, det kan de afdage.

Men jeg tænkte også på, at det kunne være nogle tanker, du havde fået efter.

Fordi jeg synes jo, vi har haft vores første... Jeg vil ikke kalde det en konflikt, eller noget.

Vi har haft vores første lille, sådan en, hvor vi synes, det krævede lidt mere at tage en samme tag.

Omkring noget med arbejde og sådan noget, det er lidt kedeligt at gå ind i egentlig.

Men mere der med, at det var første gang, jeg skulle ringe til dig, hvor der lige havde sådan lidt urøg, men maver,

og sådan noget, vi kan blive uvenner over, kender du det?

Jo, 100%.

Men det var faktisk også, det tænkte jeg også til spørgsmålet 2, som er, om vi har udviklet os sammen.

Der tænkte jeg også, at der var ligesom en professionel udfordring, hvor vi stod.

Og det er virkelig kedeligt at tænke, så det er ikke fordi, at vi holder englændens lige bride detalje hæmmle.

Men det var bare sådan noget helt praktisk, hvor du havde et udgangspunkt, som var sådan...

Det løser vi helt sikkert sådan her, og jeg havde et udgangspunkt, som var sådan...

Det løser vi helt sikkert sådan her.

Der kunne jeg også godt mærke, på en eller anden måde også sådan en...

Jeg fik i hvert fald sådan en trykghedsfølelse af, da vi havde snakket sammen.

At sådan, fuck hvor fedt.

Vi kan godt løse ting.

Vi kan godt snakke sammen.

Vi er ikke sådan stor i hver vores ringgjørne, og insisterer stadig på, at det her er den eneste sandhed i verden.

Og det kan også godt være, at podcasten har hjulpet lidt til det.

At hvis vi ikke havde dem, og der var opstået det, så ville det være vildt nemt, i sådan et nyt spierende venskab og værsten.

Nu har der lige været et eller andet som er lidt afkædet, hvor vi skal løge.

Fuck det, jeg ser bare nogen andre.

Det er nemlig det, jeg kan huske fra første afsnit, hvor vi netop også kom ind på det der med, at det her kræver virkelig meget.

Altså netop, hvis jeg får nye venner, og de ikke betyder enormt meget for mig i nu, så gider jeg ikke rigtigt at kæmpe og gå ind i konflikter og sådan noget.

Så er jeg mere sådan...

Nå, forvældt.

Altså så ser jeg nogen andre ind til det her laxer, og så kan vi hænge ud igen.

Det er kun normalt med min meget gode venner, at jeg gider gå ind i konflikter og konfrontere dem med ting,

og stille nogle højere kræver og sådan noget.

Det tror jeg, at du har meget ret i, at hvis vi bare lige havde mødt hinanden,

og vi havde været til nogle premiere og hygget også og sådan noget,

og ikke havde det her projekt,

og hvorfor vi faktisk ikke har med sådan en hård og socialt eksperiment om det her venskab, så tror jeg også bare, fuck det.

Ikke?

Så det synes jeg, at jeg synes i hvert fald, at det var også meget dejligt at vide, at vi godt kunne være uanige, men at vi så kunne finde ud af at tale om det på en god måde, og komme ud på den anden side.

Det er virkelig en udviklingsting,

og noget som normalt for mig i hvert fald,

for det sker ikke langt længere hen i en relation.

Hvordan havde du det så, da du skulle ringe til mig, og vi lige skulle snakke om det?

Jeg brugte meget tiden.

Jeg var jo sammen med min veninde,

inden jeg talte også med hende om det,

og var sådan, skal jeg ringe eller skal jeg bare skrive?

Og jeg er jo generell, som vi også har snakket om før.

Typpen, der ikke så godt kan lide at ringe i telefon,

og få helt und i maven,

og det så var sådan, at nu skal det bare overstå,

så lige så snart hun var gået.

Jeg tror, at i det, jeg ringer op,

har jeg lidt und i maven,

men altså allerede sådan uro i maven.
Men i det, vi er 30 sekunder i samtalen,
så føler jeg, at jeg kan godt mærke, at det er her, det stikker ikke i hvert fald.
Altså det er jo ikke til at være snabbt,
så jeg roper og skrier hinanden i 10 minutter.
Men det er jeg. Jeg er nemlig ikke salg i konflikts sky,
men jeg kan lige være godt sådan lige her,
sådan lidt, men det er også fordi,
jeg kan være bange for, hvordan jeg reagerer.
Hvis min følelse lige på sin løb og stået med mig,
altså kommer til at hisse mig op,
eller at det begynder at græde, eller et eller andet eller sådan.
Men det kan jeg virkelig godt genkende.
Der tror jeg, at vi er meget ens lige på det punkt.
Altså fordi, jeg føler virkelig,
at en af mine største udfordringer i venskaber,
generelt sådan helt mit liv,
nærmest har været sådan mig selv i mine egne følelser.
Altså hvor er jeg sådan,
ej jeg bliver bange for, at mine impulser
gør mig helt lykket af det over det her,
eller mega sådan, det er jo ret færdigt,
det er ikke i orden,
og så sådan, ej, du skulle lige have trukket været
og ventet lige en dag,
og altså de der efterrationaliseringer.
Hvor det på en eller anden måde også er sådan mere acceptabelt
at handle umødbart på følelser i sine romantiske relationer,
så er det mere sådan, der føler jeg med venskaber,
der skal man sådan være lidt mere onlig,
sådan det er ikke i orden,
at jeg altså i morges fx,
har jeg lige blevet mega sur på pille,
fordi jeg føler, han var fraværende i en samme tale,
hvor jeg synes, han skulle være nærværende,
og han begyndte at ramme rundt,
og hente snøt papir til Bobby,
og finde sine underbukser,
og gå ned med servise op for sovværelse,
og jeg bare sådan her,
giv er du, sæt dig ned og koncentrere dig,
og det jeg siger,
jeg går overhovedet ikke mærke, at du er her,
og det vil jeg jo ikke gøre til dig,

altså der vil jeg akcepterer det.
Det havde jeg fået rigtig specielt.
Præcis, men jeg synes, det er færre,
og for ham og jeg synes også,
at han skal kunne håndtere
mine umådebar følelser.
Så det synes jeg også helt klart,
der har været sådan,
det er også det, jeg kan blive bange for i venskaber,
det er, at jeg kommer til at handle på de
umådebar følelser,
og sådan her, sæt dig ned,
kig mig øjne.
Ja, 100 procent, ja, det skal man,
det er rigtigt, at man har lidt længere
at snurre over for romantiske partner,
i hvert fald på hverandet måde,
eller nogen, man lever med,
eller sådan, hvor at...
Der er sådan, der er en eller anden,
altså af en eller anden grund,
at der er lidt en forskel, synes jeg.
Men det er ikke sagt, at jeg ikke,
hvis du altid var fraværende i vores samtaler,
synes jeg, det ville være helt færre at sige,
I dag har lagt mærke til,
at du er helt siden sidder med dine telefonen,
og jeg fortæller dig min endeste følelser.
Men det er noget andet,
end at gøre det sådan i øjeblikket,
lige når du føler det, og der synes jeg,
vi var gode til i vores samtale.
Bækketog ville møde hinanden,
og ikke blive rævet meder en eller anden,
det er det eneste rigtige.
Det synes jeg også,
så den er god på udviklingsskal,
egentlig hvert fald, under den.
Så er det, om vi har bemærket noget,
noget ved hinanden, som gør,
at vi kender hinanden bedre.
Har du noget der?
Jeg lavede mærke til for noget tid siden,
da vi var på restaurang,

at vi to forskellige restoransmænsker.
Ja.
Det lavede jeg mærke til,
fordi jeg er sådan en,
der sidder og venter,
og venter,
og venter indtil jeg får øjen kontakt,
jeg tør ikke selv,
jeg går op,
jeg tør ingenting.
Og du er mere sådan en, der er sådan,
Hej, hallø.
Armen i verden,
altså sød og smilende,
men stadig bare sådan,
Hej, hej.
Vi gør hernede,
den vin ved jeg ikke, om jeg vil have en anden,
og den skal smage dit duddel i dat dud,
og sådan,
hvor jeg sådan,
Jenhan kommer og spørger mig,
hvad vil du have, vin?
Vin?
Eller sådan,
altså tør ikke rigtig så meget,
at forstælle spørgsmål til noget som helst.
Jeg fik en forkert sandwich,
jeg var sådan,
enormt stolt om mig selv,
fordi Japan gik hele vejen op til skrængten,
med den,
og sådan,
jeg tror, der skete en fejl.
Og det beklager jeg selvfølgelig rigtig meget,
men jeg tror,
jeg har givet mig en forkert sandwich,
eller sådan.
Og det er sikkert i øvrigt mig, der har sagt det på en.
Og det er nok mig, der er bare for unskyld, unskyld.
Og det laver jeg bare at mærke til,
for sådan,
det kan vi ved, hvad det egentlig siger,
Mosten generelt i livet på,

for sådan,
er det ikke rigtigt?
Jo.
Og tror vi meget?
Altså,
vi er i hvert fald sådan forskellige restaurangspirer.
Det er rigtigt.
Det er virkelig rigtigt.
Og det er også noget,
som jeg godt tror,
kan repræsentere noget personlighed.
Altså betyde mere,
end hvordan man er på restaurange,
også hvordan man er,
alle mulige andre steder.
Jeg ved i hvert fald,
at den der måde,
som du lige beskrev mig på,
kan jeg genkende mig selv i mange situationer,
hvor jeg er meget,
kommer ind.
Hallo!
Du vil frem.
Jeg skal fremme af.
Ja, og det er sådan,
jeg tror ikke,
jeg føler ikke,
at det er,
altså jeg tænker,
den omvendte version,
sådan som du har det,
må være en følelse af,
at jeg tager hendes syn til,
noget eller nogen,
altså at,
det på en eller anden måde,
kan forstyrre nogen eller noget,
og sådan,
og der har jeg meget mere følelsen af.
Jeg har ikke følelsen af,
at det forstyrrer,
eller gør noget dårligt,
så det er sådan,
det er i hvert fald ikke en følelse af,

at jeg er lige glad med,
hvad du står deroppe og laver,
og nu kommer jeg ind,
og det er vigtigt at,
jeg har bare sådan en grundlæggende følelse af,
sådan,
når man,
også hvis der er nogen til mig,
der er sådan,
hey, hvad, altså sådan,
så bliver jeg,
som udgangspunkt,
også bare glad, eller sådan,
så jeg tror,
måske fordi,
at jeg også selv godt kan lide,
den måde at blive mødt på,
og når folk kommer ind stedet,
og bare er så umødbart,
så føler jeg ikke, at det sådan,
er uheffeligt, eller sådan,
nej, nej,
jeg føler heller ikke det uheffeligt,
jeg føler, at det er lidt evigt.
Ja.
Altså sådan,
men sødt, altså,
der er forskellige måder,
at række hånd i hverd på en,
på en restaurangpunkt,
der er jo en,
hvor man har, altså,
sidder helt snertet,
og knipser,
og knipser,
eller der er en, der sidder,
og vinter,
og smiler i hele hovedet sammen til,
eller sådan,
og det er jo den, du har,
der er en piger,
der skal have sin Cola Zero, der.
Altså sådan,
og det siger bare, at jeg er sødt,

men igen,
hvor jeg er mere snink,
der sidder og vinter ind til,
at jeg kan få øjenkontakt,
med en eller anden,
og så smiler rigtig meget,
sådan,
ja,
nå, okay,
lige om lidt, okay.
Men det er virkelig sjovt,
fordi hvis,
altså,
jeg er jo helt klart,
den mest samme pille,
af alle mennesker i verden,
og han er én til egentlig, som dig, så nu sidder jeg bare og reproducerer, sådan, mit forhold,
derhjemme,
med sådan,
mit arbejdsmæssig forhold ude,
hvor jeg sidder,
sådan,
vi forholde altså aldrig noget, hvis ikke vi lige,
Jeg kan også godt,
hvis jeg virkelig bliver,
altså,
hvis der er virkelig et dårligt service,
eller så siger selvfølgelig noget,
jeg har grænser og sådan noget,
men, men,
men meget ude i det offentlige rum,
der er,
jeg ved ikke hvad altså,
altså, altså,
sådan, ultra, ultra høft,
sådan, det er den anden sidder,
man sidder,
snakker også med min lyse, min kundeservice stemme, kan man næsten sige,
eller sådan,
Så det er en offentlig personer?
Ja, altså, det er i hvert fald,
jeg er jo også,
det er fordi, det lyder jo faktisk lidt,
som om, at jeg er sådan en lille bange mus,

eller sådan,
men det er jo ikke,
når nu, nu er det jo,
du er jo videre til sådan et mødet med andre mennesker, og sådan noget,
der bliver meget hurtigt overvældet af den slags energi,
der er mere sådan,
der trives mere i at sidde og være sådan lidt sur og træt,
eller sådan, det er lidt sjovt, ikke?

Jo.

Læg sur, men du ved bare sådan lidt,
det er jo ikke at være sur, det er jo bare det, folk tror, man er,
men bare sådan lidt.

Introvert, penge med, det er lidt træt,
og bare sådan, sur og kære.

Ja.

Jeg kender virkelig den der følelse også.
Jeg synes, for mig er det noget, der skifter,
altså, det er sådan,
det, jeg kan have dage, hvor jeg er sådan,
nu skal jeg bare,
altså, jeg er sådan,
frøkken,
minkelsen,
og nu skal jeg bare,
hahahaha,
ud og pengbønge,
og så sådan,
der er ikke den samtale,
jeg ikke kan holde kørende, altså,
og det, jeg kan spørge ind til,
alt er, alt er spændende,
og lige meget,
hvad folk siger sig for,
er sådan en oprigtig nysgerhed.
Gud,
ej, utroligt,
fantastisk,
Gud, men ved du, hvad det mener mig om?
Jeg har også læst af det eller andet,
og sådan,
og så kan jeg virkelig have dage,
hvor jeg føler,
sådan, jeg er ikke i stand,
til at have en samtale.

Jeg står, og der er det tit,
nemlig, at jeg så står ved siden af pælde,
som er meget social,
og rigtig gut at snakke med alle mennesker.
Det er sådan, det er sted,
hvor samtaler går hen og dør,
derover hos mig, så alle vil gerne undgå det.
Det kan jeg også følesnag,
hvis det først er den stemning,
man giver ud,
at du er den, der dreber samtaler.
Du er ikke hadet person.
Ja, du er ikke hadet person,
så vil folk ikke,
ikke der ham,
så folk kommer hen og snakker til pælde,
og så sådan...
Smiler.
Ja,
og hvis pælde så pludselig snakker med en anden,
og der er en, der er fanget med mig,
så vil de gerne væk hurtigt,
og jeg vil også væk hurtigt,
fordi jeg er jo sådan,
jeg ved det godt,
jeg er stedet,
hvor samtalerne dør lige nu.
Så jeg kan virkelig sådan,
hvor jeg bare gerne vil overstede i djørne,
eller sådan stå helt tæt op af pælde,
og holde fast i hans arm,
og bare være med,
som vedhæng på hans sociale liv.
Så begge følelser sådan,
føler jeg, at jeg virkelig kender meget tydeligt.
Jeg er nok bedre til sådan,
en af gangen stiller roligt,
ikke for meget høj lyd rundt omkring og sådan noget,
og det er jo igen,
det er noget andet når jeg er stiv,
så der holder jeg jo fanget,
folk er fanget i flere timer.
Altså så skal jeg bare have et par shots,
og så finder jeg en anden startelspire,

nede for økonomieafdelingen på mit gamle arbejde,
som bare slår også, at jeg skal have et chardonnay-barn,
og så er det pludselig sådan,
ej, det er sjovt, de der støvler du er på,
det minder mig om dengang,
jeg er ikke til ridning.
Og ved du hvad,
jeg er ikke faktisk til ridning i 17 år, Pia.
Og ved du hvad, det var faktisk det her,
jeg følte, at min personlighed den blev.
Altså forstår du hvad mener,
og lige nu så har jeg bare taget pires øre af en halv time,
om et eller andet ophorskjærings-ridskoleting,
for der er bare 13 eller sådan noget, og folk er bare sådan, okay,
vi ses.
Sådan, jeg skylder mig væk med, jeg kan.
Så det er jo også meget forskelligt med mig,
men jeg er mere til sådan,
bare ikke så vilde høj energi, jeg tror jeg,
på den måde.
Altså sådan...
Ja, dig, når du er fuld.
Ja.
Hvorfor er du faktisk her?
Nå, men skal vi ikke gå os videre til dagens spørgsmål,
hvem skal på spørgsmål, som jeg ved betyder ret meget for dig,
det tema, vi skal i med i dag?
Ja, det ramt lige ned i noget,
som jeg i hvert fald har følt rigtig meget.
Det kommer her.
Jeg har hjertebanken og en klump i maven,
hver gang jeg inviterer mine veninder til noget.
Situationen er nemlig den,
at jeg kan være næsten sikker på, at de er sikker på,
at de er sikker på, at de er sikker på,
at de er næsten sikker på, at de ikke dukker op,
når det kommer til stykket.
I dagene op til aftalen begynder de første emel fra,
og på dagen falder de sidste for det meste fra.
Så står jeg der og føler mig dumt og forladt,
og ved ikke, om mine venner ikke ved mig,
om jeg bare er uheldig,
eller om der er noget andet, der spiller ind.
Min veninde aflyser sjældent,

når vi har en til én aftaler,
så måske jeg har de følelsene af,
at de ikke behøver at komme,
fordi der kommer jo en masse andre.
Jeg ved, at det er at skuffe ud og få vire.
Kan man få folk til at forstå,
at det er vigtigt, at de ikke aflyser?
At det forstår en forventning?
Skal jeg bare acceptere, at det er sådan?
Eller hvad tænker jeg i?

Ja.
Jeg er jo så glad for,
at jeg ikke kan genkende følelserne.
Men for mig er det ofte tankespind,
universitet,
op til, at jeg skal holde noget.
Og så kommer folk,
men jeg har alligevel,
at der er jo altid én,
der får und i maven.
Jeg har ikke en baby, der er syg,
eller at der er noget arbejde,
der trækker over,
men jeg har ikke været udsat for,
eller føler, at jeg ikke inviterer nogen,
fordi folk vil ikke ducke op.
Men jeg får virkelig und i maven,
over det der,
fordi det er enormt problematisk,
og jeg synes selv,
at det er så dårlig stil.
Det er noget, der kan pisse mig,
for at holde aftaler.
Men jeg ved, at du,
og du har også været kort inden på det før,
der vi talte om det, der med,
om man havde rigtige venner,
og initiativ og sådan noget med,
at du har en generelt angst,
og du nærmest ikke kan holde fødselsdag,
fordi du føler, at folk bare aflyser.
Jeg har sådan i faktisk,
at nogle år tror jeg,
ikke inviteret til sådan noget klassisk,

vindefødselsdag,
meddage og sådan noget,
fordi jeg har oplevet flere gange,
ret mange gange,
at stå så rimelig meget, som lytter,
og beskriver på dagen,
så begynder det at være sådan,
hey, skat, jeg har fået mega meget
med initiationsmær,
og jeg er så krig, at jeg bliver nødt til at blive sengen.
Hej, skat, jeg har haft et skæneri
med min kæreste,
og jeg er bare slet ikke i festtumør,
så jeg skal lige passe lidt på mig selv,
eller min baby er blevet syg,
eller jeg havde glemt,
det her, jeg har overbygget,
undskyld, undskyld, undskyld,
alle mulige ting, så jeg til sidst står,
f**k, vi er jo kun,
altså, jeg er lavet en kæmpe middag,
og dækket et stort bord,
og nu bliver vi tre mennesker,
og det har været sådan,
det kan jo også godt løde som en lille ting,
fordi når jeg ved godt, de elsker mig,
men det har virkelig været så
ubehageligt på de dage der,
altså det har været så ubehageligt,
at jeg har tænkt, hver gang,
at holde noget igen,
og nu har jeg overholdt det,
i ret lang tid,
jeg vil ikke holde noget,
men hvor jeg afhænger, at der er X-antal,
så er så mange mennesker, der skal komme.
Jeg ser mine veninder rigtig meget,
faktisk i de her år,
jeg er vildt meget bro for veninder,
men jeg ser dem en af én,
eller flere,
når de inviterer,
til ting, hvor der er flere.
Men jeg kan lige starte noget,

sådan den store,
ret fornyelige historie,
og som også er der,
hvor jeg tænkte efter noget tid,
hvor jeg havde tænkt meget over den oplevelse,
at jeg gerne ville lave
et eller andet om vindenskaber,
fordi jeg synes, der var så mange følelser
forbundet med det at være venner,
og det var så svært at lande og navigere i.
Men det der sker, det er jo,
at jeg arrangerer ikke
ting for mange piger,
men jeg er højgravid,
og min søster
arrangerer en baby shower.
Og jeg ved jo godt,
at der kommer en baby shower
på et eller andet tidspunkt.
Med min første barn,
der fik jeg ikke nogen baby shower,
fordi det var corona,
så det blev ved at blive aflyst,
og min søster var sådan,
jeg havde arrangeret det her,
men så kom der forsamlingsforbudet,
og vi kan ikke nå det i en føstlande,
og jeg var sådan, det er helt fint,
og jeg havde bare,
jeg havde virkelig frygtet den for,
hvem kommer, hvem kommer ikke,
og nu er det ude i mine hænder,
og der bliver arrangeret noget,
men jeg vil aldrig selv have inviteret til det,
og hvad hvis de ikke kommer,
og hvad hvis de,
jeg fik bare al de der arrangfølelser
forbundet med det.
Og så sker der det,
at min søster,
hun kommer hjem til mig en dag,
og så er hun bare,
ligger den med,
og kager, og en gave,

og så er hun,
men det skulle have været dit baby shower i dag,
men
alle har bare rigtig aflyst.
Ej, ej.
Nej.
Ej, det er ikke det i fucking shocker over det der.
Ja.
Og jeg bliver skridt, at Næste,
hele om det.
Det forstår jeg virkelig, virkelig godt.
Ej.
Det er bare så ubehageligt.
Jeg vil bare sådan,
ja, altså,
jeg kan ikke sådan,
direkte ud på badvalser,
og så græd jeg bare så meget.
Fordi det var bare sådan, min værste frygt,
der bare blev, altså sådan,
kommet til livet ikke, altså,
virkelig fordi jeg havde undgået det så lang tid,
og havde den oplevelse igen.
Jeg ved ikke at udsætte mig selv for situationen,
eller ikke.
Og så var jeg bare sådan,
så jeg har bare besluttet,
at jeg vil bare få kæle dig i dag,
og sådan noget ikke.
Og jeg kunne bare slet ikke være i det.
Jeg kunne slet ikke være i det, for jeg kunne ikke tænke på andet.
Men hvem har du inviteret,
og hvem er det, der har aflyst,
og hvornår er de aflyst?
Og hvad skulle de, og hvad sagde de,
og hvad skrev de,
og hvornår, og hvordan.
Og jeg ville bare høre alt om det.
Det viser sig så,
der var tre piger, der ikke havde aflyst.
Som også tre af mine aller-tætteste veninder.
Men mine syster havde følt,
at det ville være mere den der
amputerede følelse,

hvis de kom fire,
og ikke femten,
som der var inviteret,
eller et eller andet.
Jeg ved ikke, hvor mange, der var inviteret,
men der var jeg bare fuldstændig mange,
der havde aflyst en dag,
afmeldt på dagen.
Og hun var sådan,
den her sku i sommerhus,
eller et eller andet.
Denne jeg ikke kunne få fat på,
og det var bare sådan,
det føles for mig,
ikke som om,
at der var nogen gode grund til at komme.
Og det er jo vildt svært at
beslutte sig for,
hvad en god grund.
Men for mig, der var jeg bare,
jeg havde det så dårligt.
Altså, jeg havde det så dårligt,
og jeg havde følelsen af,
jeg har jo
ingen rigtige venner.
Og hvis man lige tager
dem ud, der ikke havde aflyst,
fordi jeg faktisk, det, jeg gjorde
med det samme, jeg havde så meget lyst til at skrive
til alle de piger, der havde aflyst,
og bare at skrive, fuck jeg alle sammen,
hvad billeder har jeg?
Det er ikke i orden, og så gjorde jeg det i stedet for,
fordi jeg havde sådan, apropos det der med at handle,
at kut på impulsive følelser,
var jeg virkelig sådan, nu skal det stå
sin prøve, at du lige laver et øjeblik.
Og så gjorde jeg det i stedet for, at jeg skrev en
kærlighedseklæring til de tre, der ikke havde,
hvor jeg bare skrev sådan,
jeg ved, at I skulle have været til baby show
også mig i dag, og min søster har sagt
til, at det ikke bliver så noget at lide vel.
Og I skal bare vide, hvor meget det betyder for mig,

at I ikke er aflyst,
og at I aldrig er aflyser,
og at I altid er der, og det er bare
nogle af mine allerbedste venner,
og de er så gode og søde,
og det er de andre jo også,
der er bare sådan, de er aflyser bare,
næsten altid.

Jeg skrev en note, som jeg fandt i min telefon,
inden vi skulle optage det her afsnit,
fordi jeg skrev alle de spørgsmål ned,
som det kunne være, at det var
grunden til det.

Jeg skrev,
er det fordi,
at jeg har dårlige venner?
Er det fordi, at jeg selv er en dårlig ven,
at de ikke har lyst til at komme?
Er det fordi, at jeg tror,
vi er venner, men at de ikke føler
det samme bøn?
Er det bare en uhellig tilfældighed?
Er det en kultur, der på grund af,
vi ikke behøver at ringe og kigge hinanden i øjnene
og aflyse, at det gør det nemmere,
at aflyse?
Er det fordi, de allesammen kollektivt tænker,
at det ikke er så vigtigt, at lige jeg kommer,
når alle de andre jo kommer?
Er det fordi, at vi er en hel generation,
med social angst?
Er det fordi, jeg har urealistisk krøje
forventninger til mine venner?
Er jeg selv den ven, der nogle gange aflyser
en anden person hele tiden,
uden at tænke over det?
Er det fordi, jeg kun har venner,
men ikke bedste venner?
Er det bare det, der sker i 30'erne?
Wow.
Det er virkelig spørgsmålet,
som jeg kan kende alle sammen,
også uden at vente, at vi er blevet
aflyst, men altså

tænkt i andre sammenhængen.
Er det rigtigt?
Det kan jeg virkelig...
Men det lyder som noget, som...
Det lyder bare rigtig, rigtig, rigtig hårdt.
Det forstår jeg virkelig godt, du bliver
tænkt tilbage på,
fordi det er jo...
Det er jo også bare en afvisning
af femte mennesker, på en eller anden måde.
Sådan føles det i hvert fald, når man sidder i det?
Ja, men det er jo lidt...
Jeg siger ikke, at det er en afvisning for en,
eller noget, men en aflysning,
eller en afvisning, det er bare det,
der man sidder der,
og føler sig...
Ja, afvist af mennesker,
som man elsker at holde af, som skulle være dem,
der var meningen altid,
der havde en, på en eller anden måde.
Så det er jo noget, der kan gøre,
eller mest undt overhovedet.
Det er jo ikke bare nogle fremmed mennesker,
der har sagt sådan, det gider vi ikke.
Det tror jeg, er rigtig, rigtig mange mennesker,
største frygte der,
og værste meget rigtig søde der,
og være fuld af hormoner,
og i forvejen forestiller jeg,
men nu har jeg jo ikke selv nogen børn,
at man godt også kan gå rundt,
og være nervøs i forvejen for ens mennesker,
og hvad skal der ske?
Det er jo, det er en baby shower også rigtig god for,
altså at man samler,
og man sændes veninder i øjnene,
og man føler, at de er der,
og de ikke forsvinder sig selv om, at man skal være morer,
og sådan nogle ting.
Og det er vildt svært,
for mig var det i hvert fald meget svært,
fordi jeg er jo på en eller anden måde,
sur og skuffet og ked af det,

på dem som en kollektiv enhed.
Men der er jo ikke nogle af dem,
der har snakket sammen,
om at de lige ikke er kommet i dag.
De har jo hver især siddet,
i deres respektive liv,
og er en eller anden grund,
på grund af, at de har
dobbelpukket,
glemt et eller andet,
blevet syge,
fået med stationsmærter,
taget på en impulsiv weekendtour med deres kæreste.
Et eller andet forskellige grunden,
har de tænkt,
når ej, god for helvede ej,
så kan jeg ikke komme nok.
Det skriver jeg lige til morer og søster,
når der kommer familie.
Så det har også været vildt svært for mig,
at være sådan, hvad skal jeg gøre
med denne her ked af det,
fordi hvis nu der var kommet fjorden,
og en havde aflyst,
så var jeg jo aldrig blevet ked af det,
eller sur på den person.
Så det er svært at gøre det,
på dem alle sammen,
bare fordi, at der er mange, der gør det.
Fordi det gør det jo ikke.
Den enkelte handling gør det jo ikke.
Værere på en eller anden måde.
De kender ikke hinanden.
Der er mange, der kender hinanden,
men det er ikke fordi,
de er bedste venner.
Det var også meget,
det jeg tænkte over i forbindelse med det,
at jeg ikke har en venindegruppe,
som er sammen,
jeg har veninder fra alle mulige tidspunkter i mit liv,
og derfor kan det også godt være,
de kræver lidt mere at skulle komme,
fordi man ikke kender

alle andre,
og man skal på en eller anden måde,
netop, som vi snakket om før,
komme og have lidt overskud,
og ikke så meget socialt angst,
og kunne snakke med folk,
og hvad laver du nu, og så videre, så videre.
Hvis du går og føler dig lidt syv for tiden,
så kan det faktisk godt være,
fordi, at der skal rødes lidt op i dine venner.
Der er lavet en masse forskning,
der viser, hvordan adventskab,
hvor jeg laver og stressner, hvor,
bedre immunforsvar og længere levetid.
Men i følge mand der morgen,
så har et studie fra New York Times,
vist, at vennskaber, som er smertefulde
på den ene eller anden måde.
For eksempel hvis din venne helt konsekvens,
altid aflyser jeres planer,
skader helbredet på samme måde,
som harmoniske vennskaber plejer det.
Studiet foreslår derfor,
at du skal gøre op med dig selv,
om du tror, det endes smerte er midletidige,
og at vennskabet kan give dig positive følelser igen.
Og hvis ikke,
så skal du få dit helbreds skyld,
og slib på din vennskab.
Konfronterede du de her?
Ja, jeg skrev en besked til to af pigerne.
Og jeg vil lige læse en besked op, som jeg skrev,
men de fleste har jeg aldrig sagt det til.
Nej, så de ved det heller ikke den dag i dag?
Nej.
Okay, vildt.
Jeg tror, at jeg ved ikke engang, om de ved,
at det bare blev helt aflyst,
eller om de bare tænkte, det skete nok,
men jeg kom,
jeg var bare ikke med.
Så det var heller ikke nogen, der skrev,
hvis de vidste, at det var det, der var dagetrogen,
så var det heller ikke nogen, der skrev et par dage efter.

Nej.

Nej, det var der ikke.

Ja, men den besked, jeg skrev,
det var også bare for at sætte lidt ord på de følelser,
som jeg i hvert fald sad med,
og som jeg tænkte, at Lyda måske også kan genkende kende.

Jeg skrev, hej, navn, jerte.

I går blev mit baby,

og jeg var aflyst, for de næsten alle 15 piger

ikke meld tilbage til min syster,

om de kunne på dagetrogen,

og resten af pigerne er aflyst på dagen.

Så min syster måtte fortælle mig,

at jeg ikke skulle vente de næste 3 uger frem med førselen

på et shower, der ikke sker.

Jeg skrev også, fordi jeg har brug for at dele med,

der var ked af det, jeg blev i går.

Jeg er sikker på, at du og alle de andre piger

sidder i hver, jeg er slevet med, hver jeg er skrunde,

og sikkert ikke har skænket den tanke,

at det var ægtigt vigtigt, at lige præcis I

prøveterede at komme til det baby shower.

Der er jo nok en masse andre, der kommer følelsen,

så det gør ikke den store forskel,

om lige jeg kommer.

I sander, man er travlt, men det gør en stor forskel.

Jeg sidder tilbage med følelsen af,

om jeg hoved har nogle venner,

om jeg opfinder venskaberne i mit hoved,

om jeg måske selv er en dårlig venne,

siden ingen af jeg er prøveterede at komme.

Måske oplever vi alle at føle,

at alle andre bare melder afbud for et godt ord,

og måske er der veninder,

der selv har det sådan med mig,

uden at jeg ved det.

Det gør mig så ked af det at tænke på,

og jeg håber, at de veninder,

så ville fortælle mig, hvordan de havde det,

så jeg kunne være opmærksom på det,

og ikke bare fortsætte i blinde.

Så derfor skriver jeg denne besked med

bankende hjerte, for det er altid et sats

at have forventninger til menneskene i sit liv,

og mange hæder forventninger.
Men jeg vil heller fortælle dig,
hvordan jeg har det i dag,
og har haft det hele dagen i går,
og hvis der er noget nu eller i fremtiden,
så gør jeg dig ikke hedder det,
så jeg også kan gøre det bedre.
Det var virkelig en god besked.
Det er jo det, man gør altid,
hvis der er nogen, man elsker,
som har gjort en ked af det.
Nu ved jeg selvfølgelig ikke,
hvad personen svarer,
men med at gå ud fra,
at det var et sødt og forstående svar,
du fik tilbage til sånæmmet beskedet.
Og hvis ikke, så er det jo også,
at man skal være sådan,
hvis jeg ses igen,
aldrig nogen senden.
Jeg synes også,
at det er ret tankevægtende,
det der du skriver med,
at mange hæder forventninger.
Fordi det er faktisk noget,
jeg elsker allermest, at folk har til mig.
Er det rigtigt?
Jeg føler, at det er en kærlighedseklæring,
hvis mennesker forventer noget af mig.
Fordi det må være,
fordi du holder af mig,
og du stiller krav til mig,
fordi du godt vil have mig i dit liv,
og du forventer noget af mig,
fordi du ser mig som et menneske,
du er en rigtig god venner med.
Fordi det er i hvert fald sådan, jeg har det.
Altså, de højeste forventninger
har jeg til de mennesker,
at jeg elsker mest,
og så trosser det lige så stille ned.
Nej, det er nemlig også selv,
men det føler jeg helt klart om noget.
Jeg har struglet med generelt i venskaber,

at jeg har haft veninder,
men har været meget allergisk over for forventninger.
Det har jeg også prøvet på gange,
men mange af de mennesker har også været nødt til at søge tørre fra.
Fordi så fungerer det bare ikke,
og det var nemlig også mange sådan nogle,
hvor jeg vidste ikke, om de ville ducke op,
før de stod i lejligheden på dagen,
og der kunne jeg stadigvæk ikke vide,
om de ville blive en team,
eller være hele min fødselsdag,
fordi lige pludselig så kom der noget op,
eller hvad ville det være, ikke?
Og den slags venskaber kan jeg i hvert fald ikke være i,
men har så meget uro i min krop,
og angster sådan noget,
så den slags det tricker mig totalt.
Bare noget til at vide, hvor jeg har folk 100% hele tiden.
Så jeg synes i hvert fald godt,
at du kan være helt vildt stolt,
da jeg har sendt den der besked.
Jeg synes virkelig, det var en meget meget,
og meget omsorgsfulde og kærligt besked,
og måderligt småsød.
Det var også dagen efter.
Det havde været en anden besked.
Fuck dig dit fidesvind.
Det var godt, at jeg ventede lige der,
og det var lidt ligesom jeg fortalte i første afsnit,
med at jeg begyndte at skrive til kvinder,
jeg var inspirerede af,
hvor fed de var kl. lort om natten,
i stedet for at til min ekskæreste.
Det var sådan lidt samme koncept.
Jeg brugte den strategi.
Men det der også helt vildt har du ikke følt,
at det har været lidt hårdt,
at have tale med alle.
Hvis det kun er to mennesker, der fik en besked.
Hvad med alle de her mennesker,
der bare i uvindighed har gået rundt,
det er underligt, at du skulle have ud med dem,
og se dem uden at fortælle dem,
hvor sindssyk her, du har været.

Det har været en mærkelig blanding af,
at tænke, at jeg ikke kan overskue,
at have den samme samtale med 10 piger.
Det kan jeg bare ikke overskue.
Jeg kan ikke overskue at sætte mig ned over
for 10 mennesker og sige,
du har skuffet mig.
Hvad har du at sige til det?
Det er bare for hårdt,
og samtidig føles det,
at det er en meget lille ting,
enkeltvis.
Det er en lille ting for hver pige.
Det er en stor ting, fordi det skete
med dem alle sammen på en gang,
og det er sket mange gange.
Men hvis man bare tager dem,
hver for sig,
så føler jeg, at det er svært
at sige, lige præcis dig,
din grund var ikke god nok.
Du skulle ikke have taget
i sommerhus med din kæreste i stedet for.
Du skulle have privateer.
Men nogle gange er det jo også okay,
at man ikke siger noget,
fordi man vil have et svar eller skal ud,
men bare fordi man vil have brug for at fortælle,
at man har været ked af det.
Du behøver ikke være sådan her, du har skuffet mig,
fuck dig, hvorfor kom du ikke?
Føler jeg, at jeg tror bare,
jeg ville i hvert fald ikke kunne gå rundt
uden noget måde i talesætten,
og jeg skulle jo have haft baby shower,
men ingen af jer kunne.
Det blev så fucking ked af det.
Men uden at være sur, man var fucking ked af det.
Jeg redde helt vildt meget.
Jeg ville have brug for,
at folk fik et reality check
og var sådan, gud, hvor der er ingen her, der kom.
Altså okay, fuck hvor nøjeren.
Det vil jeg selvfølgelig skrive mig bag øret,

hvis du nogensinde skal have en baby shower igen i hvert fald.

Det tror jeg bare,
den der usigt, det er lidt for urattighed,
eller usagt, det er lidt for urattighed.
Den vil jeg ikke kunne gå rundt med.

Nej.

Jeg tror i virkelig den,
at det der skete efterfølgende,
det har været,
at jeg bare har sænket min forventninger ret meget.

Altså, at jeg har,
jeg har virkelig til gengæld,
prioriteret og investeret rigtig meget
i mine rigtig nære relationer,
som jeg ser meget ofte,
og som ikke aflyste,
og som generelt aldrig nogen sende aflyser,
og som bare er der altid,
og styrket de relationer
rigtig meget,
og så har jeg med de andre prøvede,
at se det lidt mere,
som du også beskrev i et andet afsnit,
det der med venskab,
og som en råd tilbage,
der går i ring,
og så er der nogen, der står af,
og nogen, der kommer på,
at okay, så styr de lige af der,
en del af dem.

Måske var det bare uheldigt,
måske havde de alle sammen helt vildt
travlt med alt muligt forskelligt,
og så kommer de på igen,
når det giver mening,
og så har jeg prøvet,
jeg har i hvert fald prøvet ikke,
at gøre det til sådan en,
ikke at gøre det til sådan en,
for rettet følelse i min krop,
hvor jeg føler, at jeg er blevet meget ret færdig,
behandlet af dem alle sammen,
at jeg alle sammen søgte mig,
fordi jeg så føler lige så godt,

at jeg bare kunne sige forvældelse til piger,
fordi jeg ikke orker,
jeg orker ikke tage den dybe samtale,
men jeg tror også, det handler
måske også om at få det lidt på afstand,
fordi som du kan se,
jeg bliver jo stadig ked af det,
når jeg snakker om det.
Så jeg tror, måske også,
at det ville være nemmere,
om et halvt eller et helt år,
og sige sådan,
jeg synes alligevel, det var ret sindssygt,
at jeg aldrig fik den der baby shower,
fordi sådan, hvad skete,
hvorfor var der ingen af dig,
der tænkte, skal vi ikke lide,
at jeg har snakket med flere veninder,
siden
om det der med aflysning,
og hvor, at jeg har fundet ud af,
at der er flere, der har det,
fuldstændig ligesom mig, altså,
der har en kæmpe angstforbundet med det,
også ligesom lyderne beskriver,
nogle af mine allerbedste veninder,
sådan her, jeg kan slet ikke være i mig selv på dagen,
for jeg ved, at sådan,
minimum 25% af mine venner aflyser,
det er sådan, minimum, så jeg virkelig heldig lige.
Og det har bare,
det har bare fået mig til,
at se på det,
som et lidt større,
en lidt større ting,
en sådan bare mig,
altså, min mand var sådan,
skat, det handler ikke om dig,
det er ikke dig, det handler om,
det handler om alt muligt andet,
det handler om folkstravlige liv, det handler også,
altså, alle de der spørgsmål,
jeg stillede, altså,
er det fordi du ikke behøver at kigge mig i øjnene,

og sige, jeg kommer heller ikke til dit baby shower,
jeg har en mobiltelefon,
og det er så nemt at skrive,
hey, jeg har ønt i maven,
jeg er helt smadret, et eller andet,
og så behøver jeg, du behøver ikke engang for noget svar,
du ved bare, nu har jeg sendt den ud,
og jeg har sendt et par hjerte,
det gør de jo selvfølgelig ikke til baby shower,
for det var en surprise ikke,
men er det fordi du ikke behøver at
se det menneske, som du aflyser over,
for at blive ked af det,
hvad er det ligesom dig, der gør det?
Men det tror jeg, 100% har noget med det,
men jeg synes, det er meget interessant,
fordi jeg har,
jeg kan godt have angsten,
men jeg har ikke haft oplevelsen.
Men er det så fordi,
at du i mange år,
også har valgt venner,
ud fra netop det kriterie?
Jeg har sagtens været,
at jeg netop, som jeg sagde før,
har sorteret ret meget
i venenskab, at jeg ved,
at de venner,
jeg har, er nogen, der ved,
at jeg stiller de her krav, har de her forventninger,
og som derfor,
også ved, at det betyder rigtig meget,
at hver år én tukker op.
Altså, allerede...
Er det noget, I har snakket om?
Nej, fordi der har ikke været en rigtig grund,
til at snakke om det.
Kommer du også altid?
Jeg kommer.
Jeg har faktisk,
lidt sådan en livs filosofi...
Nej, en livs filosofi.
Nej, jeg har den livregel, tror jeg,
at der er nogle arrangementer,

som jeg ikke aflyser til,
med mindre, at jeg selvfølgelig er nogenlige,
allerede syge eller sådan noget,
men hvor jeg ikke, bare fordi,
jeg føler mig socialt overstimuleret,
at jeg ikke lader det komme i vejen,
som normalt, og det er jeg aflyser af.
Og det er meget, altså,
føssesteg, barnedåp,
hvad ved jeg, brødløpper,
som jeg aldrig har været til.
Men du ved, altså, nogle livsbegivenhed,
og som betyder rigtig meget for dem, der holder den,
random, altså, midt af,
at det er ved en eller anden festlige begivenhed,
at det er et event, man skal til at samle,
eller et eller andet. Der er jeg, altså,
så længe man,
hvad hedder det, aflyser i god tid,
på en ordentlig måde,
sørg for, at alle, ligesom er indforstået med,
at der er en rejel grund til det her,
så synes jeg, at det er fint, hvis ikke man skal gøre ting,
man ikke har lyst til.
Men de der ting, hvor folk, altså,
har købt et outfit og lavet lokale,
og sørg for, at der er noget mad,
og har brugt penge på det,
og gået glædet sig,
og det betyder rigtig meget for dem,
der synes jeg godt nok, at man er frek,
hvis man aflyser.
Jeg havde også en lille ting,
med min bedste ven,
der vi holdt åbenhus på min kæreste fødselsdag,
forleden det nogle måneder siden,
hvor han også var ret vævende,
om han kunne komme, eller om han ikke kunne komme,
og sådan noget, hvor jeg var sådan en skært prøve her,
det er altså min kæreste, som også er din gode ven,
fødselsdag.
Jeg synes, det er alle dårligt.
Vi har taget penge tøj på,
og du har købt en gave,

eller forstå den lige,
og viste et ansigt, og så går igen,
hvis det er, fordi du skal noget andet,
fordi det har fuld forståelse for,
men det er det,
det synes jeg bare, man gør.
Og så kan man jo så være sådan,
når man får invitation,
jeg kan ikke den dag, jeg skal noget andet,
det er jo flere.
Hvis der var nogen planer, der var lagt,
for mig, men jeg tror ikke, det er noget,
jeg har haft en dialog med min venner omkring,
jeg tror ikke, at man er i tvivl, hvis man er min ven,
om at det er noget, der betyder rigtig meget for mig.
Nej, og der tror jeg nemlig,
jeg har i hvert fald ikke sorteret venner fra,
på den.
Altså, at den grund,
jeg har måske mere set det,
som folk kan forskellige ting,
og nogen kan have noget med,
og nogen kan have noget andet med.
Så er der måske nogen, der er lidt mere
uterengelige, og lidt mere
den flydende følsom eksistenser,
som bliver let påvirket
i den ene og en anden retning,
men så er der noget helt andet, de kan,
og giver til mit liv.
Men så har det jo så på en eller anden måde
kommet på bekostning af, at jeg ikke
holder ting for mange piger.
Men den slags venskab,
og jeg har også 100%,
jeg tror bare, at min kærene,
skal vi sige, er min titoldt,
eller nærmeste venner.
Men titoldt, det er ikke min kærene,
5 bedste venner,
og så har jeg to bedste venner,
og så har jeg min kæreste,
og så har jeg nok også,
men jeg tror, jeg har sådan 10,

og det er ikke for at sige, det er min kærene,
men det er mennesker, jeg ved, ikke vil
aflyse i dagen.
For det første har jeg jo ikke suttet venner fra,
fordi de har aflyst en eller to bange.
For mig er det jo mere, at titoldt er den slags mennesker,
det var i hvert fald, at jeg var yngre,
som generelt har været lidt sværere,
og regnede med, og jeg har haft lidt svær,
som hende,
og det er ikke noget med, at jeg har været sådan der,
så derfor kan vi ikke være venner,
men så har jeg holdt den på afstand,
og så er det på en eller anden måde,
også blød ud i salget.
Og jeg tror, den dag, der i dag, der har jeg,
det kan jo også være, at min kærene er
lidt for stort overbrug,
men i hvert fald en omgangskrigs på,
hvad der er svaret til tit, 12 mennesker,
inklusive min kæreste.
Så er man nogle mennesker, jeg ved, hvor jeg har,
og som jeg ved, jeg kan regne med,
og jeg kan blomstere med,
men udover det,
der har jeg også venner,
som jeg godt kunne være,
men det vil jeg ikke blive lige så bred over,
apropos det, vi taler om i starten,
hvor der har jeg heller ikke lige så høj forventninger,
og jeg ved, at så længe,
at i hvert fald største delen af tit til 12 mennesker,
kommer, som jeg elsker højest,
og som jeg glæder mig mest til at se,
så må de andre komme, eller lavere,
og så kan det godt være,
de får en superbesked for mig,
det synes jeg skulle være røvdrolig stille,
men håber, at I hyggede hjem på sofaen,
og så er det det, ikke?
Men jeg synes virkelig,
at aflysningskultur er enormt interessant,
og noget, som man godt må tale med folk om.
Jeg faldt over,

og jeg ville også bare lige sige,
lige supplerende, at jeg endte med at få
en baby shower,
med præcis de mennesker,
der ikke havde aflyset i første omgang,
det var kun dem, der blev inviteret.
Så min søster og min veninder,
de dem, der ikke havde aflyset,
de vidste jo godt, at jeg var blevet så ked af det over det,
og jeg havde snakket med dem,
og de havde så arrangeret det samme,
så vi endte med at være,
ja sådan noget fem piger,
og så blev alle deres kærester,
og så inviterede jeg med, og mine forældre,
og det var bare det hyggeligste arrangement,
på en restaurange,
fuldstændig.
Det var lige efter mit hjerte,
fordi jeg også,
det er en helt anden snak,
men synes det er der med, at det kun er piger,
der kommer til baby shower,
synes jeg så irriterende, fordi,
at det symboliserer, at det er pins baby,
for mig, at det føles,
at jeg ville heller have, at det var sådan en,
at det var noget, der blev holdt for mig at pille,
for at vi skulle være for ældre,
og så fik vi baby gavret til den baby,
og det var vores venner,
og det blev det meget mere.
Så det, så bare sådan lige en,
det er svært,
at finde forskning,
der kan bevise,
om vi aflyser aftaler
med vores venner i større grad nu,
end tidligere.
Det er simpelthen svært at måle,
men all for dæmerne
har gennem eksperter på området beskrevet,
hvordan vi ofte aflyser,
fordi det er blevet næmmere for os,

at gøre på grund af teknologien.

Det føles for eksempel ikke særligt forpligtende,

at trykke lille tar på Facebook,

Det er nemmer for os online at tjekke ud, hvem der i øvrigt kommer, og at den grund meld fra i sidste øjeblik.

Og så gør det det også nemmer af at aflyse, når vi ikke behøver at kigge hinanden i øjnene, imens vi gør det.

Vi kan bare sende en SMS og så er det ude af verden.

Alt for damerne og bærlingskekaller tendensen for voksen Pieck,

og beskriver hvordan det både koster venskaber, men også er ekstremt dyrt for staten,

fordi vi også her aflyser i højere grad tandlæbesøg, lægeaftaler og andre offentlige aftaler for et godt ord.

Men jeg så forleden, så så jeg et en klumme i weekendavisen.

Det skrev ades til dig, at jeg havde fundet i forbindelse med det her spørgsmål,

hvor jeg bare synes, der var så mange fine refleksioner omkring det.

Så jeg ville bare lige læse lidt op af den.

Det er Malie Langevall, der har skrevet den for weekendavisen,

og rubrikken hedder Selvomsv.

Hvem passer på fællesskabet, imens vi selv passer på os selv?

Og så siger hun, en gang, da jeg var barn i en provinsby på Fyn,

forsøgte jeg at snive mig udenom en børnefødselsdag.

Det var en af de mindre populære drengene, der fyldte år,

og mange af mine klassekammerater havde allerede annonceret, at de ville blive væk.

Derfor så jeg ingen skade i at spørge min mor, om jeg ikke også måtte sidde festligere over.

Jeg har fremført den manglende opbakning, som et forventede jeg vinde argument,

men fik i stedet at vide, at hvis ingen andre kom, så var jeg forpligtet til at møde op ingen diskussion.

Fordi min mor generelt var læst af færg i sin opdrivelse af sine børn.

Vi skulle kun gå i skole, hvis vi havde lyst.

Vi måtte selv bestemme vores sengetid, og alle måltider var valgfri,

gjorde episodeen, at jeg i dag passer min aftaler som om mit liv afhang af det.

Jeg tropper op uanset, om jeg er i dårlig humør, feber syg eller har tømmer mand.

Jeg har måske derfor stillet mig uforstående over for mange aflysninger igennem tiden,

men på det seneste er min forundring vokset i takt med, at det nye aflysning har gået sin stille sejersgang.

Den nye aflysning, som man absolut ikke kan eller må diskutere med,

har som regel en ordlyd alle, jeg har mærket efter helt ned i mausen,

og i dag er en rigtig meget i dag.

For flere mennesker i min omgangskris er det blevet helt legitimt at aflyse i selvomsovens helle navn.

Hvornår startede det? Hvor kommer det fra, og er vi sikre på, at det er dem, vi vil være?

Da jeg havde en svenske kæreste, var det noget, vi ind imellem de skuterede.

For mens hans svenske venner tog toren hele vejen fra Størkholm til København,

Hybit og Ihobe-Betal, så var vores danske venner et evigt måske.

De vil lige kigge på det, mærke efter, se, hvad der kunne lade sig gøre.

At komme fra den ene ende af nørebros til den anden er åbenbart ikke noget, man bare sådan lige gør.

Og så siger hun, jeg stiller mig skeptisk over for aflysninger af tre årsager.

For det første er fællesskabet ikke noget, der opstår ude af det blå,

og eksisterer uafhængigt af de mennesker, der indgår i det.

Fællesskabet for pligtere, og hvis man ikke honorerer den for pligtelse, så bliver der mindre fællesskab.

For det andet er jeg ikke sikker på, at man faktisk passer bedst på sig selv ved at ligge under dynen.

Jeg tror snart, at det er for det gennemsnitlige menneske,

som kan være sundere og mere givende, at være noget for nogen, hvor gammel dag så konservativt det endnu er.

Og endelig fra det tredje, så tror jeg, at vi undervurderer vores fællesskaber,

hvis vi mener, at det kun er noget, man må indtræde i på de gode dage.

På de dage, hvor man kan underholde chameeret være den bedste udgave af sig selv.

Hvis kun det er din terapør, du betrør dine torger, dine vadesudbrud, dine trætteblejøjne,

så har man faktisk udhulet selve fællesskabets eksistensgrundlag.

Jeg synes bare, det var spændende.

Jeg er meget enig i meget af det, der står i den der titel.

Men jeg synes stadig, at det er tidligere, at det er okay at aflyse nogle gange.

Jeg synes bare, det er okay at aflyse til ting, hvor folk har gjort det umage for noget.

Nej. Jeg synes, det er meget mere legitimt at aflyse i en til en situation.

Ja, det jeg mener.

Det er sådan, at har man en, der er en aftaler.

Man skal ud og spise en frok også.

Man skal lige vel sgu lægge og til det hjem på sofaen eller et eller andet.

Og man ikke gør det hver gang.

For det er også, der er jo helt vildt mange strukturer i det.

Men man er engang mellem, at man har brug for at være pugekvæk og overskuld.

Hvis man har den dag, hvor man står opgår og ikke overgår en aftal,

så synes jeg bare, at det færre man aflyser den.

Fordi så er man heller ikke. Jeg er i hvert fald ikke fedtselskab.

Og så gider jeg ikke, og så vil jeg bare kun se i hus til halsen,

eller bagdysten eller et eller andet.

Og sådan nogle dage, tror jeg, bare mange mennesker har,

og dem synes jeg bare, at det er okay at aflyse på.

Med mindre, så vil jeg tilbage til, at det er noget med en fødselsdag,

eller en baby shower, eller et eller andet andet, hvor der er flere, der er inviteret,

og der er nogen, der sidder og har gjort sig umage.

Og der er virkelig, virkelig, virkelig, at man skal tjekke sig selv rigtig godt,

efter end man aflyser.

Og det er ikke nok bare sådan, at jeg har lidt und i maven,

eller jeg vil gerne tilbage i dysten.

Altså, vi kan snakke om det for evigt.

Men i hvert fald, så jeg tænker bare, i forhold til lydørens spørgsmål, om hvad kan man forvente, at sige en venskaber?
Kan man forvente, at folk aflyser?
Kan man sige noget, skal man bare acceptere det?
Jeg kan jo kun svare, hvad jeg selv har gjort.
Og jeg har jo ikke.
Jeg har snakket med de mennesker, der ikke aflyste, om at det betyder sindssygt meget for mig, at de ikke gjorde det.
Og at jeg har det her trav med i min krop.
Og det har jeg jo bare gjort, at de endnu mere bevidste om sådan.
Det er supervigtigt for hende.
Og det er det også for dem.
Men så har jeg haft nogle gode snakke med dem om, altså, hvordan de har det med det, og hørt nogle af deres oplevelser, og flere af dem har netop haft det på samme måde med arrangementer.
Så det er jo i hvert fald noget, jeg har gjort at styrke de relationer, hvor jeg kunne mærke, sådan der oplever jeg det ikke.
Og så har jeg taget fat i et par af dem, som jeg føler, som er nogle af de allernærmeste, som jeg var mest ked af aflyste, og bare sagt det.
Og det kan godt være, at jeg stadig ikke, med de svare jeg ligesom fik, tænkte det, du skulle i stedet for at være vigtigere.
Men jeg har i hvert fald sagt det.
Og måske så aflyser de ikke næste gang, hvis der skulle være noget, fordi de ved, at jeg blev rigtig ked af det den her gang.
Og så ud over det så med resten, kan man sige, at der har jeg jo bare, selvom det måske lyder lidt sørgeligt, sænket mine forventninger lidt til det.
Det er svært at have så høj forventninger til 15 veninder.
Så bliver det rigtig mange mennesker, man skal have rigtig høj forventninger til.
Det vil jeg heller ikke sige, at man kan.
Man må også vælge nogle mennesker ud, som man har de højeste forventninger til.
Og jeg tror bare, at jeg vil sige, at til ens gode venner, hvis det har virkelig hendes gode venner, og den slags, så synes jeg,

at man kan tillade sig at have rigtig høj forventninger.
Det synes jeg virkelig, at man kan.
Og jeg håber også,
at det håber jeg også folk har til mig.
Det synes jeg gensidigt, at man i et venskab skal have.
Fordi på den måde så plejer man også relationen bedst,
og man passer bedst på hinanden,
og man kan være det mest om det.
Og jeg synes videreligt,
at det er så røv, lort og dårlig stille,
aflystes nogle af ting,
og jeg synes, det er forfærdeligt at høre om,
hvordan folk sidder lige på deres fødselsdag,
eller ikke får et baby shower,
og sådan noget.
Det bliver rigtig bredt over, faktisk.
Så jeg synes videreligt, at det er bare vigtigt,
at hun siger sig selv,
at det er selvfølgelig mere værre end det,
man er altid mere værre end mennesker,
der ikke behandler en ordentligt,
og hvis det er hendes gode venner,
der bliver ved med at aflyse eller ikke ducke op.
Så skal man tage det alvorligt,
fordi det er også grænser,
der bliver overskrevet hele tiden.
At mennesker, der ikke på en eller anden måde,
sætter nok pris på én.
Det er jo virkelig det, der sker,
eller at de føler, at der lige er noget,
der kan være vigtigere.
Det er i hvert fald det ene,
og så kan det være, at de bare tænker,
at hun er nok ligeglad,
eller hun finder bare på noget andet.
Så er det jo også endnu vigtigt,
at være sådan,
hey, det gør jeg faktisk ikke.
Jeg har ikke nogen andre at ses med,
end jeg, eller hvad.
Så det er virkelig noget,
som man skal gøre op med sig selv.
Kan man have snakken,
og får man noget ud af snakken,

skal man selvfølgelig gøre det.
Har man snakken,
og bliver der ikke lavet om på det,
så synes jeg,
at man skal se sig om,
efter en ny omgangskris.
Fordi det er fuldstændig ødelæggende,
og der er ikke respektering nok til at overholde aftaler,
og dukke op til ting,
det er virkelig usundt.
Det er altså godt at slutte af på vredet.
Så er det den energi, vi har.
Jeg synes bare, det er rigtigt tavlet,
og så er det fuldstændig tavlet.
Ja, men det synes jeg jo også,
jeg starter også det her afsnit ud,
med at blive mega ked af det.
Jeg tror bare, jeg har været igennem
så langt en tankeprocess med det,
og det er så så langt,
at jeg ved nu, at jeg mere føler en anerkendelse af,
wow, samfundet har gjort ret meget.
Jeg kan se,
enten så har du været heldig,
eller også så har du ret underbevidst,
valgt dine relationer i at møde,
hvor meget jeg kan rejne med de her mennesker.
Og derfor på den måde undgåede det.
Men jeg kan bare se,
det er virkelig over det hele,
og da jeg fandt Emilie Langvalles klumme om det,
så begyndte jeg at prøve at google
og tage om videnskab omkring aflysninger,
hvad der ligger i det,
og kunne bare se,
der har skrevet rigtig mange artikler om det,
og at vi aflyser meget mere i dag end tidligere.
Så jeg sidder i hvert fald
også med sådan en tendensaktig følelse af,
vi skal lige tænke os lidt om.
Det er synes, den fint snakker åbne
med sine venskaber,
fordi vi er blevet hurtigere til at aflyse.
Det er nemmere at gøre,

det har mindre konsekvenser.
Og jeg synes helt klart også til den lytter,
der sidder der,
altså prioritær at investere i de relationer,
som ikke aflyser, som du kan regne med.
Fortæl dem, at det betyder noget for dig,
ligesom jeg har gjort,
at det har gjort mine relationer endnu stærkere,
og så åbne op om den,
sådan herdagen, sovbarheder over for hinanden,
og høre, hvordan de har det,
med det måske har de lignende oplevelser.
Og så sørges det,
det er helt rigtigt, hvad du siger,
hvis du åbner op over for en ven,
som sidder uforstående,
det kan du ikke regne med fra mig.
Ja, ellers siger jeg,
så kan du sange at regne med,
og så aflyser igen.
Ja.
Så det er klart, så det måske er,
at man skal ud og prøve at se,
om der er nogen andre dejlige mennesker derude,
man kan begynde at bygge venskaber op med.
Det følger jeg i hvert fald.
Og så vil jeg også lige sige,
at bare fordi, at jeg er netop,
jeg sidder her,
og selvfølgelig har jeg oplevet aflysninger,
men jeg har ikke en traumatisk oplevelse,
som du for eksempel beskriver.
Men jeg er 100% enig i at tendensen findes,
altså det er ikke et sekund i tvivl,
og jeg kan da også mærke for mig selv,
hvor nemt der er blevet at aflyse.
Men jeg er også,
ligesom at man maler i lang bal,
opdraget meget til det der messen,
at så kom, at man skulle.
Ja.
Så er det nogen, der har holdt en fysiostaler,
hvis du inviterer dig til noget,
og folk har gjort så umage.

Og du har sagt, du kom.
Og også fordi min forældre
også selv altid har holdt mange ting.
Så jeg har jo også været på den anden side,
netop, hvis folk har aflyst,
og hørt, hvad min forældre har sagt om det,
eller hvorfor de har aflyst,
eller se, at min mor bliver rigtig ked af det,
og sådan noget, ikke?

Ja.

Så jeg har bare enormt meget respekt for at ducke op,
men netop en til én hyggeaftaler,
en gang mellem,
er man helt smadre,
og har ikke noget giv af,
så synes jeg også det.

Det synes jeg også sådan noget helt andet.

Så det er jo det,
det er jo en snak,
man kan sidde her i flere timer.
Men jeg synes, det vigtigste,
det er, at man bare passer rigtig godt på sig selv,
og hvis man kan mærke,
man går rundt og ked af det,
og ikke følger sig værselig i sin vendskab,
og så skal man tage det alvorligt,
og ikke blive ved med at gå rundt,
og lave andre mennesker
og overskridt grænne sig på en eller anden måde.

Det er vildt vigtigt, synes jeg.

Vi har allerede os med vores yndlings ekspert i relationer,
Marco Pugattia.

Han er kandidat i pædagogisk psykologi,
og uddannet i metakognitiv psykoterapi.

Og i dag har vi bette ham set nogle ord

på aflysninger mellem venner,

og hvad der sker,

når vi ikke føler,

at vi kan regne med vores relationer.

Hvorfor siger vi, at det kommer her?

Jeg tror, at vi alle har prøvet

at vores venner aflyser aftaler med os.

Og det kan være helt vildt frustrerende,

særligt, hvis det bliver gjort i sidste øjeblik.

Når aflysningerne bliver ved med at gennætte sig,
kan det gå hen og blive et større problem i vennskaber.
Hvis man ofte oplever ens venner aflyser,
kan det være en god ide at sætte noget tid af
til at snakke med dem om det,
og dele med dem, hvordan man har det med,
af de tit aflyser jeres aftaler.
Ofte kan man for eksempel føle,
at man ikke er vigtige,
og at man ikke respekterer ens tid.
Nogle gange kan man måske også føle,
at man bliver nedpriviteret,
og at der måske er noget andet, som venner heller vil lave,
end at være sammen med en.

Men der er faktisk ret stor chance for at venne
ikke ved, hvordan man har det,
og hvad det får en til at føle, når de aflyser.
Derfor vil jeg altid anbefale, at man fortalte om det.
Men inden man taler om det, kan det være en god ide
at overveje de her seks ting.

1. Hvad er der skrund til at aflyse?

Der er forskel på, om de aflyser,
fordi der for eksempel er sket noget alvorligt
og meget vigtigt, som de må tage sig af,
eller om det bare handler om, at de heller vil lave noget andet.

2. Har de sagt undskyld og udvist forståelse for,
at det går ud over din tid?

3. Har de foreslået en ny dato,
og viser de interesse i at aftale en ny dag at ses,
eller virker de måske bare lidt i glade?

4. Hvordan aflyser vennen?

Er det i sidste øjeblik over en hurtig besked,
eller ringer de i god tid?

5. Plejerpersonen at behandle dig med respekt ellers,
og er aflysningerne noget, der sker sjældent eller ret ofte?

6. Hvad med dig selv?

Er du god til at holde dine aftaler, eller aflyser du selv ofte?

Og når du sommer aflys,
for det sker jo for os alle sammen, at vi en gang imellem bliver nødt til det,
for du så selv aflyst på en ordentlig måde.

Det har været et ret følsøbt afsnit for mig at lave.

1. Tor i 112 forvenskaber.

Og også i første gang, jeg ser dig grad i vores vinskab.
Også så budensensation i podcasten, men også privat.

Hvordan var det at se mig grad?

Det var meget sårbart,
og sønd for dig, skulle jeg til at sige,
men jeg var meget berørt, at det døres derfor,
måske at heise mig lidt op,
fordi jeg virkelig bliver ved over,
at der er nogen, der kan behandle deres venner på den der måde,
uden at vide det, men at man i hvert fald ikke.
Jeg synes virkelig, det er nok mange menneskers værste meget ret.
Jeg har i hvert fald været lidt nervøs for, når vi skulle lave det her afsnit,
også fordi det første, at det virkelig er noget,
som bare var en virkelig voldsom oplevelse for mig,
som satte gang i så mange tanker,
og også at fortælle om noget,
man kan jo føle sig lidt nøgenstå med et påstrøget,
aktige følelser, når man fortæller om noget,
som stadig gør, når man tænker på det i dag,
og der var også en masse venner, som måske lytter til det,
og tænker, at jeg var en af dem, der meldt afbud,
der er hun så sur på mig eller sådan noget,
og sådan har jeg det jo ikke.
Så jeg har også været sådan lidt bange for at sige det højt,
for det kommer med så mange forbehold,
men jeg ved godt, at sådan og sådan,
der kan være grunden til det,
men jeg synes lige vel, at når vi fik det her spørgsmål,
at det ville nærmest være mærkeligt,
ikke at tage det med, når det fylder så meget i mit liv,
og så blev jeg bare glade for, at du sagde det her med,
at du kan godt lide forventninger,
for jeg har mødt mange venner,
og jeg har også sagt forvælde til nogen undervejs,
hvor vi er klage sød på forventninger,
fordi jeg kan også godt lide, når folk har forventninger til mig.
Jeg kan vildt godt lide at mærke,
når en ven har brug for mig,
og regner med mig,
og jeg kan godt lide at stille op, når det gælder,
og jeg kan godt lide at hjælpe,
og det er bare dejligt at vide,
at det er vi på bølgelængde som udgangspunkt,
at vi har den samme følelse om,
at forventninger ikke er et irriterende pres,
nedover ens hoved,

men lidt en kærlighed til klaringen.
Ja, jeg synes nemlig også det er rent kærlighed,
og så synes jeg, at det var meget vildt at få lov
til at se dig være så sorgbar i dag.
Det har jeg ikke.
Det er det sorgbareste, jeg har set dig.
Og jeg tror virkelig, at der er mange,
der kan se sig selv i den situation.
Så jeg tror bare, at det var...
Jeg synes virkelig, at du var vigtigt at dele den,
men jeg kan godt forstå,
at du har haft dine betændligheder,
både netop i det private,
men det er jo også bare en omtagebu på lagtet,
at sidde der og være blevet brændt af.
Nej, det græner to stederne,
og man føler sig sådan lidt som en taber.
Ja, det er jo det, man gør.
Det er du ikke.
Og forvæld. Skal vi sige forvæld?
Ja, forvæld og tak.
Og vi ses i næste afsnit.
Hvis du har et venskæbsspørgsmål,
du gerne vil have hjælp med her i podcasten,
så send det til en af os på Instagram.
Så kan det være, at det er dit spørgsmål,
som vi tager op i næste uge.
Mit navn er Maria Jansal.
Og mit navn er Ida Sofia.
Du har lyttet til 112 for venskaber.
Skal du have hjælp med hende i vloggården?
Det er det, som er døbt.
Og der er noget, som kan lade dig have hjælp med.
For det er godt, at du har lyttet til venskæbsspørgsmål.
Og du har lyttet til venskæbsspørgsmål.
Og du har lyttet til venskæbsspørgsmål.
Og der er lyttet til venskæbsspørgsmål.
Og du har lyttet til venskæbsspørgsmål.